

Kulturkampanjen och Cyklopen

Den här texten ska handla om [Kulturkampanjen](#) och kulturhuset Cyklopen i Högdalen, som brann ner till grunden förra helgen. Branden [misstänks](#) vara anlagd och på internet spekuleras det vilt. För på Cyklopen hängde en blandad kompott av vänsterkids, aktivister, anarkister och syndikalister. Och mellan sådana kids och högerextrema och nazistiska grupper råder ständigt krigstillstånd. Misstanken blev inte direkt svagare av att två unga syndikalister och deras tvååriga dotter utsattes för [mordbrand](#) i sitt hem i [måndags](#) kväll, ett dåd som polisen [kopplar](#) samman med branden på Cyklopen.

Men, den här texten handlar inte om extremernas krig, utan om Kulturkampanjen och deras hus. Som de byggde själv, efter årtal av försök.

- Jaha, men alla har väl inte rätt att få sitt eget kulturhus, tänker du.

Nej, alla har inte rätt till det. Men om du är redo att lägga ner mängder av eget arbete på att skapa ett så borde det **inte** vara så infernaliskt omöjligt att göra det.

Kulturkampanjen var redo att lägga ner mängder av arbete och finkammade därför Storstockholm efter övergivna, nedgångna byggnader som kunde behöva lite uppryckning medelst kollektivistiska krafter. Nu talar vi som sagt om ungdomar, så inledningsvis provade de såklart att ockupera ett hus. Det gick inte så bra. Så kom de istället överens med politiker om att testa den vanliga vägen istället. Detta var 2003.

Den vanliga vägen - för alla medborgare som vill bygga ett eget kulturhus - innebär förstås att skriva brev, prata, ansöka, skicka in ritningar och finansieringsplaner, ringa, föreslå, träffa politiker, prata, fylla i blanketter. Mötas av idel välvilja, men inga definitiva svar. Den vägen testades i tre år. Ett projekt påbörjades, i tron att de skulle få ja, men så plötsligt stod grävskopan där och rev huset de börjat snickra och måla i.

Så fick de tipset att inte söka efter tomma hus, utan att i stället leta hyrbar mark och söka bygglov. Efter många turer i byråkratin gick det vägen och kulturkampanjerna vann, som [DN](#) beskrev det, "Högsta vinst på tomtlotteriet: Inget hus. Ingen el. Inget avlopp. Inget vatten. Vid en övergiven soptipp, för 600 kronor i månaden hade de ett tillfälligt bygglov som löper ut om fem år."

I september 2007 invigdes huset, vars huvudbyggstenar är fyra containrar med inspiration från den japanske arkitekten [Shigeru Ban](#). Sedan dess har det hållits mängder av konserter, fester, föreläsningar, filmvisningar och workshops där.

Hur många hundratusentals skattepengar har det kostat, undrar du kanske?

Inte mycket alls, faktiskt. 50 000 kronor har man fått från Kronprinsessan Margaretas minnesfond. När Stiftelsen Framtidens Kultur anlog pengar för absolut sista gången i september i år, beviljades Kulturkampanjen 220 000 kr för att utrusta huset med värme, vatten och vindkraft. Resten är egna insamlingar och lån, ty föreningen har som uttalad policy att inte söka några vanliga kulturbidrag eftersom man vill vara oberoende och slippa pekpinnar in i verksamheten.

Musik, film, eldkonster, poetry slams, klubbar, workshops - och förstås en hel massa politik som jag säkert skulle baxna baklänges av. Allt detta, i över ett år plus ett sprillans nytt kulturhus, uppbyggt från grunden, för 340 000. Fantastiska mängder ideellt engagemang tillkommer den notan. Årtal av envishet. En svensk anomali.

Att merparten av dem som befolkat Cyklopen tycker hjärtligt illa om ungefär allt jag någonsin skrivit är ingen vågad gissning. Inte heller lär det finnas mycket jag håller med dem om. Men det spelar ingen roll. Alla, oavsett ideologisk hemvist, kan sörja att något så ovanligt som Cyklopen har bränts ner.

För hur många gör det själv-byggda kulturhus ska vi tippa att det finns i Sverige? Ungefär lika många som en cyklop har ögon är min gissning.